

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक सत्तावन्न

प्रकटीकरणातील भविष्यसूचक रहस्यांचे उलगडणे: अंतिम काळातील भविष्यवाण्यांमधून एक प्रवास

Jeff Pippenger
2024-01-21

सर्व संदेषे जगाच्या अंताविषयी बोलतात, आणि सर्व भविष्यवाण्या एकत्र येऊन प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात समाप्त होतात. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात दानियेलाच्या पुस्तकातील तीच रेषा पुढे घेतली आहे, कारण ती दोन्ही एकच पुस्तक आहेत. ही सर्व भविष्यसूचक तत्त्वे मागील लेखांमध्ये दृढपणे नोंदविली गेली आहेत. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात आम्हाला कळविण्यात आले आहे की कृपाकाल समाप्त होण्याच्या अगदी आधी अशी एक भविष्यवाणी आहे जी मुद्रांकित करण्यात आलेली होती आणि जी उघडली जाते. हे लेख त्या संदेशाशी संबंधित भविष्यसूचक घटक मांडत आले आहेत, जो प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात आता उघडला जात आहे. हा संदेश एखादे एकमेव भविष्यसूचक सत्य नाही, आणि जो संदेश उघडला जात आहे त्यातील प्रत्येक घटक येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाच्या श्रेणीत येतो.

परीक्षाकाल संपण्याच्या अगदी आधी, जेव्हा “वेळ जवळ आली आहे,” तेव्हा संदेश उघड केला जातो. दानियेल व प्रकटीकरण ही पुस्तके, भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या लेखनांतील भाष्यासह, भविष्यवाणीतील संदेश उघडण्याशी संबंधित प्रक्रियेविषयी अत्यंत स्पष्ट आहेत. यहूदाच्या वंशाचा सिंहच हे उघड करतो, आणि जेव्हा तो तसे करतो, तेव्हा संदेश सादर करण्यासाठी तो एक सुसूत्र पद्धत वापरतो. तो हा संदेश पित्याकडून ग्रहण करतो, ज्याचे चित्रण सात मोहोरांनी बंद केलेले बायबल हातात धरून असल्याप्रमाणे केले आहे. यहूदाच्या वंशाचा सिंह, जो दाविदाचे मूळ आणि वध करण्यात आलेला कोकरूही आहे, तो पित्याकडून ते पुस्तक घेतो आणि त्या मोहोर काढून टाकतो.

मग येशू हा संदेश गॅब्रिएलला देतो; आणि गॅब्रिएल इतर देवदूतांसह तो संदेश एका संदेश्यापर्यंत पोहोचवतो, जो तो संदेश लिहितो आणि मंडळ्यांकडे पाठवितो. भविष्यसूचक संदेशावरील शिक्का काढण्याची वेळ जवळ आली असता, त्या भविष्यसूचक संदेशाचे उघड होणे अशी तीन-टप्प्यांची परीक्षेची प्रक्रिया निर्माण करते, जी त्या मंडळ्यांतील त्या लोकांची परीक्षा घेते जे संदेश्याच्या लेखनाचे उद्दिष्ट प्रेक्षक आहेत; आणि त्या मंडळीतील सदस्यांच्या वैयक्तिक प्रतिसादाच्या आधारे, ते स्वतः ठरवितात की ते दोन वर्गांपैकी एका वर्गात आहेत की नाहीत. जे उघड झालेल्या संदेशामुळे उत्पन्न होणारी ज्ञानवृद्धी स्वीकारतात त्यांची ओळख “सुज्ञ” अशी केली जाते; आणि जे ती स्वीकारत नाहीत त्यांची ओळख दानियेलमध्ये “दुष्ट” अशी, आणि मत्तयमध्ये “मूर्ख” अशी केली जाते.

अंतिम भविष्यवाणीतील गूढ रहस्य उघडण्याशी संबंधित हे सर्व घटक प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायाच्या नवव्या वचनात संबोधित व अधोरेखित केले आहेत, कारण ते येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणातील अशा एका घटकाची ओळख करून देते, जो उपासकांच्या दोन वर्गांची परीक्षा घेणार आहे. ते असे करते की, त्या वचनातील इशारक ध्वजानंतर येणारा संदेश “ज्ञानी” लोकच समजून घेतील, अशी ओळख करून देते.

आणि येथे ते मन आहे ज्यास ज्ञान आहे. ती सात मस्तके म्हणजे सात डोंगर आहेत, ज्यांच्यावर ती स्त्री बसलेली आहे. आणि सात राजे आहेत: पाच पडले आहेत, एक आहे, आणि दुसरा अद्याप आलेला नाही; आणि जेव्हा तो येईल, तेव्हा त्याने थोडा काळ टिकले पाहिजे. आणि जो पशू होता, आणि नाही, तोच आठवा आहे, आणि तो त्या सातांपैकीच आहे, आणि तो विनाशाकडे जातो. प्रकटीकरण 17:9-11.

“ज्याच्याकडे बुद्धी आहे असे मन” म्हणजे “सुज्ञांचे” मन होय. “सुज्ञ” ज्ञानवृद्धी समजतात; आणि भविष्यवाणीतील चिन्हांनंतर तत्काळ दर्शविलेली जी ज्ञानवृद्धी आहे, जी अशी एक सत्यता ओळखून देते की ती सुज्ञांना समजेल आणि दुष्टांकडून नाकारली जाईल, ती पुढे येणाऱ्या वचनांमध्ये मांडलेल्या बायबलमधील भविष्यवाणीच्या राज्यांशी संबंधित सत्यता आहे. ती वचने बायबलमधील भविष्यवाणीच्या राज्यांचे अंतिम चित्रण दर्शवितात, आणि शेवटच्या दिवसांत जे

उघड केले जाते ते असे की ती आठ राज्ये दानियेल अध्याय दोनमधील भविष्यवाणीच्या राज्यांच्या पहिल्या चित्रणातही दर्शविली गेली आहेत.

सत्याचे प्रकटीकरण हे बायबलमधील भविष्यवाणीत वर्णिलेल्या राज्यांविषयीच्या त्या मर्यादित दृष्टिकोनाला आधार देते, जो मिलरच्या रत्नांपैकी एक होता; परंतु ते दहा पट अधिक तेजाने प्रकाशले, कारण त्यात मिलराइटांनी त्यांच्या इतिहासातील मर्यादित स्थानावरून जितके समजले त्यापेक्षा कितीतरी अधिक सत्य आहे, आणि ते “दहा” या संख्येद्वारे दर्शविलेल्या परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करते, तसेच “येथे ज्ञान असलेले मन आहे” या प्रारंभीच्या इशान्याच्या चेतावणी-दीपस्तंभाद्वारेही, ज्याचा भविष्यसूचक अर्थ असा लावला जातो की, पुढील सत्य त्या मंडळ्यांची परीक्षा घेईल ज्यांना परिविक्षाकाळ संपण्याच्या अगोदर उघडण्यात आलेला संदेश पाठविला जातो.

प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायात योहानाला पापल अंधःकाराच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या अरण्यात नेण्यात आले. त्याला त्या कालखंडाच्या अगदी शेवटी, इ.स. १७९८ मध्ये, ठेवण्यात आले; आणि हाच तोच इतिहास आहे ज्यात त्याला प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायात ठेवण्यात आले होते.

आणि मी समुद्राच्या वाळूवर उभा राहिलो, आणि समुद्रातून एक पशू वर येताना पाहिला; त्याला सात मस्तके व दहा शिंगे होती, आणि त्याच्या शिंगांवर दहा मुकुट होते, आणि त्याच्या मस्तकांवर निंदानाम होते. प्रकटीकरण १३:१.

“समुद्राची वाळू” 1798 चे प्रतिनिधित्व करते, कारण ती त्या ऐतिहासिक दृष्टिबिंदूचे प्रतिनिधित्व करते जिथे योहानाला पोपसत्ता (समुद्रातील पशू) भूतकाळाच्या रूपात, आणि संयुक्त संस्थाने (पृथ्वीतील पशू) वर येताना, आणि शेवटी लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी अजगराप्रमाणे बोलताना दाखविण्यात आले. त्यानंतर पृथ्वीतील पशू जगाला “पशूची प्रतिमा” स्वीकारण्यास भाग पाडतो; ती बोलेल आणि संपूर्ण जगावर रविवारविषयक कायद्याची अंमलबजावणी करील.

“ज्या काळी पोपसत्ता, स्वतःचे सामर्थ्य हिरावून घेतले गेल्यामुळे, छळ थांबविण्यास भाग पाडली गेली होती, त्या वेळी योहानाने एक नवी सत्ता उदयास येताना पाहिली, जी अजगराच्या वाणीची प्रतिध्वनी करील आणि त्याच निर्दयी व देवद्रोही कार्यास पुढे नेईल. ही सत्ता—जी देवाच्या मंडळीविरुद्ध आणि देवाच्या नियमाविरुद्ध युद्ध करणारी शेवटची सत्ता आहे—कोकरासारखी शिंगे असलेल्या एका पशूद्वारे दर्शविली आहे. तिच्यापूर्वीचे पशू समुद्रातून वर आले होते; परंतु हा पृथ्वीमधून वर आला, ज्याद्वारे तो ज्या राष्ट्राचे प्रतीक होता त्या राष्ट्राचा शांततामय उदय दर्शविला गेला—युनायटेड स्टेट्स.” Signs of the Times, February 8, 1910.

सतराव्या अध्यायात बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्यांचे अंतिम दर्शन ग्रहण करण्यासाठी योहानास इतिहासातील त्याच दृष्टिबिंदूवर नेण्यात येते. त्या दृष्टिबिंदूवर उभे राहून राज्ये सादर केली जातात. प्रथम त्याला हे कळविण्यात येते की त्या पशूचे नियंत्रण चर्च आणि राज्य या दोन्हीवर आहे, कारण ती केवळ सात मस्तकांवरच नव्हे, तर सात पर्वतांवरही बसलेली आहे. त्या महान वेश्येचे बसणे हेच दर्शविते की तीच त्या पशूवर आरूढ आहे, आणि जो त्या पशूवर आरूढ असतो तोच त्या पशूवर नियंत्रण ठेवतो.

आणि तू जी स्त्री पाहिली, तीच ती महान नगरी आहे, जी पृथ्वीवरील राजांवर राज्य करते. प्रकटीकरण 17:18.

“राज्य करतो” या शब्दाचा अर्थ धरून ठेवणे आणि त्यावर अधिराज्य गाजवणे असा होतो. लगाम हातात धरून एखादा स्वार पशूवर राज्य करतो. पोपसत्ता सात शिरांवर आणि सात पर्वतांवरही राज्य करते. दानियेल अध्याय दोनमध्ये, दानियेल नबुखदनेस्सरास सांगतो की तो सोन्याचे “शिर” आहे. यशया अध्याय सातमध्ये “शिर” हा शब्द राजा, राजधानी किंवा राज्य यांसाठीही वापरला आहे.

कारण सीरियाचे मस्तक दमास्कस आहे, आणि दमास्कसचे मस्तक रेजीन आहे; आणि पासष्ट वर्षांच्या आत एफ्राईम असा मोडून काढला जाईल की तो लोक राहणार नाही. आणि एफ्राईमचे मस्तक सामरिया आहे, आणि सामरियाचे मस्तक रमल्याचा पुत्र आहे. जर तुम्ही विश्वास ठेवणार नाही, तर निश्चितच तुम्ही स्थिर राहणार नाही.

यशया ७:७, ८.

पशुत्वावर आरूढ असलेले स्त्रीरूप, म्हणजेच पोपशाही, पृथ्वीवरील सर्व राजांवर राज्य करते. त्या राजांचे प्रतिनिधित्व “दहा राजे” असे केले आहे; हेच अंतिम दिवसांतील सर्पशक्ती आहेत. हे तेच राजे आहेत ज्यांच्याबरोबर सोरची व्यभिचारिणी व्यभिचार करते. त्या “दहा राजांना” पोपशाहीचे अधिकार मान्य करण्यास भाग पाडण्यात आले आहे; परंतु त्या दहा राजांतील प्रमुख राजा संयुक्त संस्थाने आहेत. म्हणून संयुक्त संस्थानांचे प्रतिनिधित्व इस्राएलच्या उत्तरेकडील दहा राज्यांचा राजा अहाब याच्याद्वारेही केले गेले आहे. “सात” ही संख्या “पूर्ण” दर्शविते; आणि जेव्हा पोपशाहीचे पृथ्वीवरील राजांवर राज्य करणारी अशी चित्रण केले जाते, तेव्हा ती त्या दहा राजांवरही राज्य करीत असते आणि ती सात मस्तकांवर बसलेली असते.

येथे ती बुद्धी आहे जी ज्ञानयुक्त आहे; कारण शेवटच्या दिवसांतील ज्ञानी “ओळीवर ओळ” ही पद्धत वापरतात, आणि व्यभिचारिणी ज्या राज्यकारभारावर राज्य करते त्याच्या प्रत्येक प्रतीकातून तेच सत्य दर्शविले जाते, हे ते ओळखतात. ती सात पर्वतांवरही राज्य करते, आणि मिलराइटांनी बायबलमधील भविष्यवाणीत “पर्वत” हे राज्याचे प्रतीक आहे, असे ओळखले; परंतु त्यांनी हेही ओळखले की प्रतीकांना एकापेक्षा अधिक अर्थ असतात.

पर्वत हेही मंडळीचे प्रतीक आहेत. पवित्र शास्त्रांतील “गौरवशाली पवित्र पर्वत” हे देवाच्या मंडळीचे प्रतिनिधित्व करते.

आमोझाचा पुत्र यशया याला यहूदा व यरुशलेम यांच्याविषयी जे वचन दर्शनात दिसले ते हे. आणि शेवटच्या दिवसांत असे होईल की, परमेश्वराच्या घराचा डोंगर पर्वतांच्या शिखरावर स्थापन केला जाईल, आणि टेकड्यांपेक्षा उंच केला जाईल; आणि सर्व राष्ट्रे त्याकडे प्रवाहित होतील. आणि अनेक लोक जातील व म्हणतील, या, आपण परमेश्वराच्या डोंगरावर, याकोबाच्या देवाच्या घराकडे जाऊ या; तो आपल्याला आपल्या मार्गाविषयी शिकवील, आणि आपण त्याच्या वाटांनी चालू; कारण सियोनमधून व्यवस्था निघेल, आणि परमेश्वराचे वचन यरुशलेममधून. यशया 2:1-3.

“प्रभूचे घर” म्हणजे त्याची कलीसिया होय, आणि ती एक “पर्वत” आहे. ती महान वेश्या सात पर्वतांवर बसलेली आहे; यावरून हे स्पष्ट होते की, जशी ती सर्व राजांवर राज्य करते, तशीच ती सर्व कलीसियांवरही राज्य करते. संपूर्ण जगातील सर्व कलीसिया आणि सर्व राज्ये हिच्या अधीन आहेत.

यशयाला “यहूदा व यरुशलेम यांच्याविषयी” जे दर्शन प्राप्त झाले, आणि ज्याचा आपण आत्ताच उल्लेख केला, ते पुढेही चालू राहते; आणि ते अजूनही चौथ्या अध्यायातील तेच उतारे आहे. तसेच, यशयाच्या मते, तोच “तो दिवस” आहे ज्यावेळी लोक म्हणतात, “या, आपण परमेश्वराच्या पर्वतावर, याकोबाच्या देवाच्या घराकडे जाऊ या.” त्याच त्या कालखंडात “सात स्त्रिया” यांचा उल्लेख केला आहे.

आणि त्या दिवशी सात स्त्रिया एका पुरुषाला धरून म्हणतील, आम्ही आपली भाकर आपण खाऊ, आणि आपले वस्त्र आपण परिधान करू; फक्त आम्हांस तुझे नाव धारण करू दे, म्हणजे आमची निंदा दूर होईल. त्या दिवशी परमेश्वराची शाखा सुंदर व गौरवशाली असेल, आणि इस्राएलातून सुटलेल्या लोकांसाठी भूमीचे फळ उत्कृष्ट व रमणीय असेल. आणि असे घडेल की, जो कोणी सियोनमध्ये उरेल, आणि जो यरुशलेममध्ये राहील, तो पवित्र म्हणवला जाईल; म्हणजे यरुशलेममध्ये जिवंतांमध्ये नोंदविलेल्या प्रत्येकाला; जेव्हा प्रभु सियोनच्या कन्यांची अशुद्धता धुऊन काढील, आणि न्यायाच्या आत्म्याने व दहनाच्या आत्म्याने यरुशलेमचे रक्तपात तिच्या मध्यातून शुद्ध करील. आणि परमेश्वर सियोन पर्वताच्या प्रत्येक निवासस्थानावर व तिच्या सभांवर दिवसा मेघ व धूर, आणि रात्री प्रज्वलित अग्नीचे तेज निर्माण करील; कारण सर्व गौरवावर एक संरक्षण असेल. आणि दिवसा उष्णतेपासून सावलीसाठी, व आश्रयस्थानाकरिता, आणि वादळ व पावसापासून निवाऱ्याकरिता तेथे एक मंडप असेल. यशया 4:1-6.

यशयाच्या दर्शनाचा विषय असलेला तो “दिवस” म्हणजे प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायातील महान भूकंपाची “घडी” होय. ज्यांनी १८ जुलै २०२० च्या निराशेनंतर “परत येण्याचा” इशारा स्वीकारला आहे, लिक्वीयवस्था

सव्वीसच्या अपेक्षा पूर्ण केल्या आहेत, आणि यहेज्केलाच्या पहिल्या भविष्यवाणीने जे एकत्र आणले गेले आहेत, ते इस्लामच्या चार वाऱ्यांविषयी यहेज्केलाचा दुसरा संदेश स्वीकारतात तेव्हा शिक्कामोर्तब केले जातात. त्यानंतर त्यांना ध्वज म्हणून स्वर्गात उचलले जाते, आणि बाबेलमधील देवाची इतर मुले बाबेलमधून बाहेर पडण्याच्या त्या हाकेला प्रतिसाद देऊ लागतात, जी भूकंपाच्या वेळी, म्हणजे लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, सुरू होते. देवाच्या इतर कळपातील लोक बाबेलमधून बाहेर पडण्याचा संदेश ऐकतात, आणि ते जाहीर करतात, “या, चला, आपण परमेश्वराच्या पर्वतावर, याकोबाच्या देवाच्या घरात जाऊ.”

त्या “क्षणी” ती महान वेश्या आपली गीते गाऊ लागते आणि पृथ्वीवरील राजांबरोबर व्यभिचार करू लागते. ज्यांची नावे कोकराच्या जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेली नाहीत, ते त्या वेश्येच्या मागे जातात, आणि त्यांच्या मंडळ्या तिच्या अधिकाराखाली येतात. त्या मंडळ्यांचे यश्याने “सात स्त्रिया” असे प्रतिनिधित्व केले आहे. त्या “सात स्त्रिया” म्हणजे ती “सात पर्वते” होत, ज्यांच्यावर पोपसत्ता राज्य करील, जेव्हा संयुक्त संस्थाने संपूर्ण जगाला त्या पशूची प्रतिमा उभारण्यास भाग पाडतील, जी बोलणारही आहे आणि सर्वांना पोपसत्तेच्या अधिकाराची खूण स्वीकारण्यासही प्रवृत्त करील.

त्या “सात स्त्रिया एका पुरुषाला धरून राहतील,” आणि तो “पुरुष” म्हणजे पौल ज्याची ओळख “पापाचा मनुष्य” अशी करून देतो तोच “पुरुष” होय. त्या परीक्षेच्या काळात जे “यरुशलेममध्ये उरतील, त्यांना पवित्र म्हटले जाईल, म्हणजे यरुशलेममधील जिवंतांमध्ये ज्याचे नाव लिहिलेले आहे असा प्रत्येक जण.” देवाचे लोक तेच आहेत, ज्यांची नावे त्या काळात जीवनाच्या पुस्तकात, जगाच्या स्थापनेपासून वध करण्यात आलेल्या कोकऱ्याच्या पुस्तकात, लिहिलेली आहेत. दुसरा वर्ग, जे “पापाच्या मनुष्याला” धरून राहतात, ते प्रकटीकरणाच्या तेराव्या अध्यायातील तेच आहेत जे पापाच्या मनुष्याची उपासना करतात.

आणि जे जे पृथ्वीवर राहतात ते सर्व त्याची उपासना करतील, ज्यांची नावे जगाच्या पायाभरणीपासून वध करण्यात आलेल्या कोकराच्या जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेली नाहीत. ज्याला कान आहे, त्याने ऐकावे.
प्रकटीकरण १३:८, ९.

महाभूकंपाचा “तास,” जो रविवारच्या कायद्याच्या संकटास आहे, तो शोधपर न्यायाच्या समाप्तीचा काळ आहे; आणि न्याय हा तुमचे नाव जीवनाच्या पुस्तकात नोंदलेले आढळते की नोंदलेले आढळत नाही यावर आधारित आहे; म्हणून त्या वेळी जीवनाच्या पुस्तकासंबंधीच्या नात्याने दर्शविलेले हे दोन वर्ग न्यायाच्या अगदी अंतिम प्रसंगांची ओळख करून देत आहेत. जे “पापाच्या मनुष्याला” धरून ठेवतात, ते जाहीर करतात की ते आपली “स्वतःची भाकर खातील, आणि” आपले “स्वतःचे वस्त्र परिधान करतील,” परंतु त्यांची मुख्य इच्छा ही आहे की “आम्हांस तुझ्या नावाने म्हटले जावे”.

ते स्वतःचेच श्रद्धाविषयक तात्त्विक विधान कायम ठेवतील (स्वतःचीच भाकर खातील), आणि स्वतःची संप्रदायिक कबुलीही कायम ठेवतील (स्वतःचेच वस्त्र परिधान करतील), परंतु “पापपुरुषाचे” नाव स्वीकारतील. “पापपुरुषाचे” नाव “कॅथोलिक” असे आहे, ज्याचा अर्थ “सार्वत्रिक” असा होतो. जे “पापपुरुषाला” धरून राहतात, ते “सार्वत्रिक चर्चचा” भाग होऊ इच्छितात, म्हणजेच कॅथोलिक चर्चचा. त्यांना तो संबंध आपल्या “निंदा कलंक” “दूर करण्यासाठी” हवा असतो.

“निंदा” ही शेवटच्या दिवसांत सर्व मंडळ्यांवर आणि सर्व राष्ट्रांवर राज्य करणाऱ्या पशूच्या दोन महत्त्वपूर्ण घटकांना उद्देशून आहे. प्रकटीकरण अकरा मधील “महाभूकंपाच्या घडीला,” “तिसरे हाय लवकर येत आहे.” “तिसरे हाय” म्हणजे इस्लाम. प्रकटीकरण अकरा मधील “महाभूकंपाच्या घडीला,” सातवा कर्णा वाजतो. सातवा कर्णा म्हणजे इस्लाम. “महाभूकंपाच्या घडीला” इस्लाम प्रहार करतो, कारण जगाच्या इतिहासभर सक्तीच्या रविवार-उपासनेवर न्याय आणण्यासाठी देवाने वापरलेली भविष्यवाणीतील साधने ही सर्व कर्णेच आहेत.

लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यामुळे जेव्हा संयुक्त संस्थानांचा “राष्ट्रीय विनाश” घडवून आणला जाईल, तेव्हा “राष्ट्रे क्रोधित होतील.” उत्पत्तीच्या पुस्तकातील इस्लामविषयीच्या पहिल्या उल्लेखात जसे दर्शविले आहे, तसे बायबलमधील भविष्यवाणीनुसार राष्ट्रांना क्रोधित करणारा घटक इस्लामच आहे.

तेव्हा परमेश्वराच्या देवदूताने तिला म्हटले, पाहा, तू गर्भवती आहेस, आणि तू एका पुत्रास जन्म देशील; आणि त्याचे नाव इश्माएल ठेवशील; कारण परमेश्वराने तुझे दुःख ऐकले आहे. आणि तो रानटी मनुष्य होईल; त्याचा हात प्रत्येक मनुष्याविरुद्ध असेल, आणि प्रत्येक मनुष्याचा हात त्याच्याविरुद्ध असेल; आणि तो आपल्या सर्व भावांच्या समक्ष वास करील. उत्पत्ति 16:11, 12.

शेवटच्या दिवसांची “निंदा” ही इस्लामचा धर्म आहे. जगातील चर्चेस आणि राष्ट्रे संयुक्त राष्ट्रांच्या नव्या जागतिक व्यवस्थेच्या अधिकाराखाली येतील, जी कॅथॉलिक चर्चच्या अधिपत्याखाली असेल. जसे कॉन्स्टन्टाईनने इ.स. 330 मध्ये पोपसत्तेला तिची आसंदी दिली, तसेच पोप त्या एक-जागतिक व्यवस्थेवर विराजमान होईल. इस्लामकडून मानवजातीवर आणल्या जाणाऱ्या युद्धप्रसंगांचा सामना करण्याची त्यांची क्षमता केवळ एकत्रित प्रयत्नानेच साध्य होऊ शकते, आणि त्यासाठी काही नैतिक प्राधिकरणाच्या अधीनता आवश्यक असेल, असे राष्ट्रे ठरवतील; आणि संयुक्त संस्थाने आग्रह धरेल की ते रोमन चर्चच असावे. जसे जस्टिनियनने इ.स. 533 मध्ये कॅथॉलिक चर्चला तिचे महान अधिकार दिले, तसे इतिहासाची पुनरावृत्ती होईल. जसे क्लोव्हिसने इ.स. 496 मध्ये कॅथॉलिक चर्चसाठी केले, तसेच संयुक्त संस्थाने आपल्या लष्करी सामर्थ्याद्वारे जगाला आज्ञापालन करण्यास भाग पाडतील. प्रकटीकरण तेरावा अध्याय, वचन दोन याचा इतिहास पुन्हा घडविला जाईल.

आणि मी पाहिलेला पशू चित्यासारखा होता; त्याचे पाय अस्वलाच्या पायांसारखे होते, आणि त्याचे तोंड सिंहाच्या तोंडासारखे होते; आणि त्या अजगराने त्याला आपली शक्ती, आपले सिंहासन, आणि मोठा अधिकार दिला. प्रकटीकरण 13:2.

एकदा प्रतिमा उभारली गेली की, इस्लामच्या आक्रमणांमुळे क्रोधित झालेल्या पृथ्वीवरील राजांना हे ओळखू येईल की, जगव्यापी पशूच्या प्रतिमेच्या स्थापनेस कारणीभूत ठरविण्यासाठी इस्लामविरुद्ध वापरण्यात आलेला सर्वव्यापी “धिव्कार” हा प्रत्यक्षात “पापाचा मनुष्य” (ईजेबेल) ज्याबद्दल खरोखर चिंतित होता तो “धिव्कार” नव्हता. फार उशिरा, जगाला हे कळेल की ईजेबेलला इस्लामची काहीही पर्वा नाही; उलट, हेरोदियाने योहान बाप्टिस्ताचा वध केला तसे, तिच्या हृदयाची अभिलाषा एलियाला ठार मारण्याची आहे.

“ज्याला ज्ञान आहे असे मन” हेच “शहाण्यांचे मन” होय, आणि “शहाणे” ते आहेत जे यहुदाच्या वंशातील सिंहाने, कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदर, येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडल्यावर उत्पन्न होणाऱ्या “ज्ञानवृद्धी”ला समजतात.

आणि तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने मुद्रांकित करू नकोस; कारण वेळ जवळ आली आहे. जो अन्यायी आहे, तो अजूनही अन्यायीच राहू दे; आणि जो अशुद्ध आहे, तो अजूनही अशुद्धच राहू दे; आणि जो नीतिमान आहे, तो अजूनही नीतिमानच राहू दे; आणि जो पवित्र आहे, तो अजूनही पवित्रच राहू दे.” प्रकटीकरण 22:10, 11.

“सात मस्तके ही सात पर्वत आहेत, ज्यांवर ती स्त्री बसली आहे,” हे या सत्याचे प्रतिनिधित्व करते की पोपसत्ता चर्च आणि राज्य या दोन्हींवर राज्य करील. प्रतीकांना एकापेक्षा अधिक अर्थ असतात, आणि ज्या उतान्यात ती प्रतीके दर्शविली आहेत त्याच्या संदर्भानुसारच त्या प्रतीकांची व्याख्या व समज केली पाहिजे. असा युक्तिवाद मांडला जातो की हा वचनभाग मस्तके हीच पर्वत आहेत असे ओळख करून देतो; तर मग मस्तके (राज्यकारभार) आणि पर्वत (चर्चकारभार) यांमध्ये भेद ओळखण्याचे समर्थन काय असू शकेल? हा भेद दानिएलाच्या सातव्या आणि आठव्या अध्यायांत स्थापित केला आहे. सातव्या अध्यायात मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम ही दोन्ही, त्यांच्याआधी आलेल्या पशूपेक्षा “भिन्न” अशी ओळख करून दिली आहेत.

जेव्हा सातवा अध्याय आठव्या अध्यायावर आणला जातो (ओळीवर ओळ), तेव्हा आपल्याला आठव्या अध्यायात रोमचे लहान शिंग दिसते, जे पुरुष, स्त्री, पुरुष, स्त्री अशा प्रकारे दोलायमान होत असते. एकच प्रतीक (लहान शिंग) दोन सत्तांचे प्रतिनिधित्व करते. त्या अध्यायांमध्ये, एक शिंग म्हणजे एक राज्य, आणि एक राज्य हे एक मस्तकही असते. आठव्या अध्यायात, लहान शिंग दोन राज्यांचे प्रतिनिधित्व करते, बायबलमधील भविष्यवाणीतील चौथे आणि पाचवे राज्य. लहान शिंग प्रतीकात्मकरीत्या दोन राज्यांचे प्रतिनिधित्व करते, आणि ती ज्या दोन राज्यांचे प्रतिनिधित्व करते ती राज्ये राज्यकारभार आणि चर्चकारभार यांच्या संयोगाची ओळख करून देणारी राज्ये आहेत. सात मस्तके, जी सात पर्वतही आहेत, ती दोन राज्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्यांपैकी एक राज्य चर्चकारभार आहे व दुसरे राज्यकारभार आहे.

दानियेलाच्या दुसऱ्या अध्यायात या भविष्यसूचक प्रतीकवादाचा आणखी एक साक्षीदार आढळतो; कारण तेथे शेवटचे राज्य, जे मिलराइट लोकांनी रोमचे चौथे राज्य असल्याचे समजले, लोखंड व माती यांच्याद्वारे दर्शविले आहे. लोखंड व माती एकत्र केलेले आहेत, जरी प्रत्यक्षात लोखंड मातीशी एकरूप होत नाही. तरीही, जेव्हा सिस्टर व्हाइट “लोखंड व माती” यांवर भाष्य करतात, तेव्हा त्या त्यास चर्चसत्ता व राज्यसत्तेचे प्रतीक म्हणून ओळखतात, जसे आठव्या अध्यायातील लहान शिंगाद्वारे, तसेच पर्वतही असलेल्या प्रकटीकरण सतरा मधील शिरांद्वारे दर्शविले आहे.

“आपण अशा काळात आलो आहोत की ज्यावेळी देवाचे पवित्र कार्य त्या प्रतिमेच्या पायांनी दर्शविलेले आहे, ज्यात लोखंड चिखलमिश्रित मातीबरोबर मिसळलेले होते. देवाजवळ एक लोकसमुदाय आहे, एक निवडलेले लोक, ज्यांचा विवेक पवित्र करण्यात आला पाहिजे, ज्यांनी पायावर लाकूड, गवत, आणि खुंटे रचून अपवित्र होऊ नये. देवाच्या आज्ञांशी निष्ठावान असलेला प्रत्येक जीव हे पाहील की आपल्या विश्वासाचे वैशिष्ट्यपूर्ण लक्षण म्हणजे सातव्या दिवसाचा सब्बाथ होय. जर शासनाने देवाने आज्ञा दिल्याप्रमाणे सब्बाथाचा मान राखला असता, तर ते देवाच्या सामर्थ्यात उभे राहिले असते आणि संतांना एकदा सोपविण्यात आलेल्या विश्वासाच्या समर्थनात उभे राहिले असते. परंतु राजकारणी बनावट सब्बाथाचा पुरस्कार करतील, आणि आपल्या धार्मिक विश्वासाला पोपसत्तेच्या या अपत्याच्या पालनाशी मिसळतील, आणि प्रभूने जो सब्बाथ पवित्र केला आहे व आशीर्वादित केला आहे, जो मनुष्याने पवित्र ठेवावा म्हणून त्याने वेगळा ठेवला आहे, आणि जो त्याच्या व त्याच्या लोकांमध्ये हजार पिढ्यांपर्यंत चिन्ह आहे, त्या सब्बाथापेक्षा त्याला वर स्थान देतील. धर्मसत्तेचा व राज्यसत्तेचा संमिश्रण लोखंड आणि माती यांनी दर्शविलेले आहे. ही संगती मंडळ्यांची सर्व शक्ती क्षीण करित आहे. राज्याची सत्ता मंडळीला बहाल केल्याने दुष्परिणाम उद्भवतील. मनुष्य जवळजवळ देवाच्या सहनशीलतेच्या मर्यादेपलीकडे गेले आहेत. त्यांनी आपले बळ राजकारणात गुंतविले आहे, आणि पोपसत्तेशी एकी केली आहे. परंतु अशी वेळ येईल की देव ज्यांनी त्याची व्यवस्था निष्फळ केली आहे त्यांना शिक्षा करील, आणि त्यांचे दुष्ट कार्य त्यांच्याच अंगावर उलटून पडेल.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“आपल्यासाठी ख्रिस्त करित असलेल्या कार्यांचे, आणि आपल्या विरोधात सैतान करित असलेल्या ठाम आरोपांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या या दृश्यात, यहोशवा महायाजक म्हणून उभा आहे, आणि देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्या लोकांच्या वतीने विनंती करित आहे. त्याच वेळी सैतान देवाच्या लोकांना महान पापी म्हणून प्रस्तुत करतो, आणि त्यांच्या संपूर्ण आयुष्यभर त्याने ज्यापापांत त्यांना प्रलोभन देऊन पाडले, त्या पापांची यादी देवासमोर मांडतो, आणि त्यांच्या अपराधांमुळे त्यांना नाश करण्यासाठी त्याच्या हातात सोपविण्यात यावे, असा आग्रह धरतो. तो असा आग्रह करतो की दुष्टतेच्या संधिविरोधापासून त्यांचे रक्षण सेवकदूतांनी करू नये. सैतान क्रोधाने भरलेला आहे, कारण त्याला देवाच्या लोकांना जगाबरोबर मोठ्यांत बांधून, त्यांच्याकडून स्वतःस संपूर्ण निष्ठा प्राप्त करून घेता येत नाही. राजे, अधिपती आणि राज्यपाल यांनी स्वतःवर ख्रिस्तविरोधकाची खूण लादून घेतली आहे, आणि ते त्या अजगराप्रमाणे दर्शविले गेले आहेत, जो संतांशी—जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि ज्यांच्याजवळ येशूचा विश्वास आहे—युद्ध करावयास निघतो. देवाच्या लोकांविरुद्धच्या त्यांच्या वैरभावात ते ख्रिस्ताऐवजी बरब्बाची निवड केल्याचेही दोषी ठरतात.”

“देवाचा जगाशी वाद आहे. जेव्हा न्यायसभा बसेल, आणि पुस्तके उघडली जातील, तेव्हा त्याला निकाली काढण्यासाठी त्याच्याकडे एक भयंकर हिशेब असेल; आणि जर मनुष्य सैतानी भ्रम व फसवणुकांनी आंधळे व मोहित झालेले नसते, तर तो हिशेब आत्ताच जगाला भयभीत व थरथर कापण्यास लावला असता. देव जगाकडून आपल्या एकुलत्या एक पुत्राच्या मृत्यूचा हिशेब मागेल; त्या पुत्राला, प्रत्यक्षात सर्वार्थाने, जगाने पुन्हा क्रूसावर खिळले आहे, आणि त्याच्या लोकांच्या छळामध्ये त्याला उघडपणे लज्जित केले आहे. जगाने त्याच्या संतांच्या व्यक्तीत ख्रिस्ताला नाकारले आहे; संदेष्टे, प्रेषित, आणि दूत यांच्या संदेशांना नाकारताना त्यांनी त्याचे संदेश नाकारले आहेत. ज्यांनी ख्रिस्ताबरोबर सहकारी म्हणून कार्य केले आहे, त्यांनाही त्यांनी नाकारले आहे; आणि यासाठी त्यांना हिशेब द्यावा लागेल.” Testimonies to Ministers, 38, 39.